

Sygn. akt III KRS 11/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 8 października 2013 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P., ogłoszonym w Monitorze Polskim
z 2011 r., Nr 114, poz. 1154,
z udziałem E. L. T.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 kwietnia 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 8 października 2013 r., nr [...], Krajowa Rada Sądownictwa
postanowiła: przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem
o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P.

kandydaturę sędziego Sądu Rejonowego w P. - E. L. T. (pkt 1.); nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. kandydatury sędziego Sądu Rejonowego w P. M. K. (pkt 2.). Podstawę prawną uchwały wskazano w art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714 ze zm.; dalej jako: „ustawa o KRS”).

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła, że na jedno wolne stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym w P. ogłoszone w Monitorze Polskim z 2011 r., nr 114, poz. 1154, zgłosiło się pięcioro kandydatów, w tym sędzia Sądu Rejonowego w P. - E. L. T. oraz sędzia Sądu Rejonowego w P. M. K..

Uchwałą z dnia 8 stycznia 2013 r., nr [...], KRS postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. kandydaturę sędzi E. L. T.. Od powyższej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa wniosła odwołanie do Sądu Najwyższego sędzia M. K.. Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 203/13, Sąd Najwyższy uchylił uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 8 stycznia 2013 r. w części odnoszącej się do M. K. oraz E. L. T. i w tym zakresie przekazał sprawę Radzie do ponownego rozpoznania. W wyroku III KRS 203/13 Sąd Najwyższy uznał za zasadne zarzuty skarżącej związane z pominięciem w ocenie jej kandydatury opinii Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w P..

Krajowa Rada Sądownictwa – realizując wskazania zawarte w powołanym wyroku Sądu Najwyższego III KRS 203/13 – ponownie przeprowadziła postępowanie nominacyjne na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w P., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2011 r., nr 114, poz. 1154, w stosunku do kandydatur sędzi E. L. T. oraz sędzi M. K..

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 9 września 2013 r. odbył rozmowę z Prezesem Sądu Okręgowego w P. SSO P. H.. Następnie zespół na posiedzeniu w dniu 7 października 2013 r. przeprowadził głosowanie nad rozpatrywanymi kandydaturami: obie kandydatki otrzymały taką samą liczbę głosów: 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach

„wstrzymujących się”. Z uwagi na ten wynik głosowania zespół członków KRS postanowił nie rekomendować Radzie żadnej z kandydatek na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w P..

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy; Rada ma za zadanie wybrać najlepszego spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów w granicach swobodnego uznania i z poszanowaniem przepisów prawa. Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy i uwzględnieniu kryteriów wynikających z ustawy o KRS uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej E. L. T. jest lepszą kandydatką na wolne stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym w P.. Uzasadniając swoje stanowisko Rada przedstawiła, że uwzględniła całą dokumentację zgromadzoną w sprawie; w szczególności wzięła pod uwagę głosowanie zarówno na posiedzeniu Kolegium, jak i podczas Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w P. i pomimo znacznie wyższego poparcia kandydatury M. K., która otrzymała podczas posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w P. 6 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się”, a Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Okręgowego w P. oddało 30 głosów „pozytywnych”, przy 2 głosach „negatywnych” i 5 głosach „wstrzymujących się”, (rekomendowana kandydatka uzyskała odpowiednio na Kolegium Sądu Okręgowego w P. 3 głosy „za”, 2 głosy „przeciw” przy 1 głosie „wstrzymującym się”; Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Okręgowego w P. oddało 13 głosów „pozytywnych”, 16 głosów „negatywnych”, przy 8 głosach „wstrzymujących się”) – zdecydowała przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w P. ponownie kandydaturę E. L. T.. Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że podejmując swoją decyzję kierowała się przede wszystkim dobrem wymiaru sprawiedliwości. Wolny etat sędziowski w Sądzie Okręgowym w P. jest przewidziany do wydziału cywilnego tego sądu. W związku z tym – w ocenie KRS – należało wziąć pod uwagę większe doświadczenie w dziedzinie prawa cywilnego, które bezsprzecznie posiada E. L. T.. Rekomendowana kandydatka dysponuje kilkunastoletnim doświadczeniem orzecznictwem w wydziale cywilnym. Od czasu asesury (od 1999 r.) orzeka

nieprzerwanie w wydziale cywilnym, zarówno w pierwszej instancji (sądy rejonowe), jak i w instancji odwoławczej (sąd okręgowy) w każdej kategorii spraw (C, Cupr, Co, Ns, Nc, Cps). Kandydatka ta wykazała się rzetelnością i terminowością podejmowanych czynności. Wnikliwie, dokładnie i sprawnie rozpoznaje sprawy. Prezentuje bardzo dobry poziom orzecznictwa i ma opanowany warsztat sędziowski, na który składa się bardzo dobra znajomość i duża umiejętność stosowania przepisów prawa materialnego i procesowego, a także odpowiednia metodyka pracy. Umiejętnie panuje nad przebiegiem posiedzeń i czynności, jest do nich należycie przygotowana.

W ocenie KRS sędzia M. K. ma zdecydowanie mniejsze doświadczenie orzecznicze w sprawach cywilnych – co prawda od 2007 r. orzekała w połowie wymiaru zadań w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich Sądu Rejonowego, a przez rok od lutego 2012 r. (do lutego 2013 r.) w Wydziale Cywilnym Sądu Okręgowego, jest to jednak zdecydowanie krótszy okres kontaktu ze sprawami cywilnymi, niż w przypadku rekomendowanej kandydatki. Sędzia M. K. nie ma ponadto wystarczającego doświadczenia w rozpoznawaniu spraw cywilnych w trybie nieprocesowym (Ns), którym dysponuje rekomendowana kandydatka, co jest bardzo przydatne w Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego.

KRS stwierdziła, że przy podejmowaniu swojej decyzji kierowała się przede wszystkim ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym obydwu kandydatek; uwzględniła kwalifikacje, umiejętności, doświadczenie i wiedzę w zakresie prawa cywilnego, mniejsze znaczenie przypisując wynikom głosowania na Kolegium i Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów. W ocenie KRS obydwa te ciała mają kompetencje wyłącznie opiniodawcze. Nie oceniają, a jedynie opiniują kandydatów. Ostateczna ocena należy do Krajowej Rady Sądownictwa, która ponosi odpowiedzialność za ostatecznie dokonany wybór kandydata na wolne stanowisko sędziowskie; Rada ma za zadanie wybrać kandydata najbardziej przydatnego na wolne do obsadzenia miejsce sędziego; wyboru tego dokonuje po starannym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła także pod uwagę rozmowy członków zespołu KRS z sędziami biorącymi udział w niniejszej procedurze konkursowej, którzy zaprezentowali swoje kandydatury i przedstawili między innymi motywy

ubiegania się o stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w P.. Rada uwzględniła także rozmowę członków zespołu z Prezesem Sądu Okręgowego w P.. Powyżej przedstawione okoliczności spowodowały, że na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 8 października 2013 r. kandydaturze sędzi E. L. T. udzielono poparcia bezwzględną większością głosów: oddano 14 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”; kandydatura sędzi M. K. nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów: oddano 2 głosy „za”, 4 głosy „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”.

Odwołanie od powyższej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, nr [...], wniosła sędzia M. K. domagając się uchylenia zaskarżonej uchwały i przekazania sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Odwołująca się zarzuciła zaskarżonej uchwale sprzeczność z prawem, w szczególności z:

1) art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP przez niezastosowanie przez Krajową Radę Sądownictwa przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w P. reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura odwołującej się nie została przedstawiona Prezydentowi RP w wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie;

2) art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS przez dokonanie oceny kandydatury odwołującej się:

- z pominięciem bardzo dobrej oceny kwalifikacji dokonanej przez sędziego wizytatora – SSO A. L. oraz opinii Prezesa Sądu Rejonowego w P. i opinii Ministra Sprawiedliwości;

- z pominięciem pozytywnych opinii Kolegium Sądu Okręgowego w P. i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu;

- w oparciu o niejasne i niejednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kwalifikacji;

- z przekroczeniem granic swobodnego uznania przez przyjęcie, że ocena kwalifikacji odwołującej się sporządzona przez sędziego wizytatora – SSO A. L. była jedynie dobra, gdy tymczasem ocena ta była bardzo dobra i identyczna

z oceną kandydatki rekomendowanej przez Radę, a sędzia wizytator nie stwierdził „uchybień oraz niepoprawnych sformułowań orzeczeń”, na które powołuje się w uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa, a także przez bezzasadne przyjęcie, że etat w Sądzie Okręgowym w P. przewidziany jest do II Wydziału Cywilnego – Odwoławczego, gdy tymczasem etat ten jest przewidziany do I Wydziału Cywilnego, w którym sędziowie rozpoznają sprawy w pierwszej instancji.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania w całości.

E. L. T. w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kompetencje Krajowej Rady Sądownictwa – konstytucyjnego organu stojącego na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 oraz art. 187 Konstytucji RP) – zostały określone w obecnie obowiązującej ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Sąd Najwyższy nie jest właściwy dla dokonania wyboru najlepszego kandydata spośród osób starających się o stanowisko sędziego. Taka kompetencja jest domeną Krajowej Rady Sądownictwa, natomiast weryfikacja rozstrzygnięć Rady przez Sąd Najwyższy polega zasadniczo na kontroli zachowania przewidzianej procedury (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2011 nr 11, poz. 93). W konsekwencji określonego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli postępowania dotyczącego przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa

obejmuje w szczególności badanie, czy w danym postępowaniu zachowane zostały właściwe kryteria oceny zgłaszających się kandydatów oraz czy przeprowadzono wymagane czynności organów sądowych. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, dotyczy w szczególności przestrzegania przez Radę ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, określonych w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych zwłaszcza w rozdziale 3 ustawy o KRS, w szczególności zaś w art. 33, art. 35 oraz w art. 44 powołanej ustawy.

Stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa uczestnik postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Rozpoznanie odwołania następuje przy zastosowaniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 tej ustawy). Określenie sprzeczności uchwały Rady z prawem, która może stanowić podstawę jej weryfikacji przez Sąd Najwyższy powinno – najogólniej rzecz biorąc – uwzględniać dwa aspekty. Pierwszy dotyczy konstytucyjnie (art. 186 i 187 Konstytucji RP) i ustawowo (por. w szczególności art. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa) określonej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, że do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. Jest to kompetencja należąca wyłącznie do Krajowej Rady Sądownictwa, której Rada nie traci ze względu na przewidziany tryb odwoławczy od jej uchwał, a z kolei rozpatrując odwołanie Sąd Najwyższy nie przejmuje kompetencji i związanej z nią odpowiedzialności za przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów. Drugi aspekt, zresztą ściśle uzależniony od pierwszego, wiąże się z zasadami postępowania przed Sądem Najwyższym, według reguł postępowania kasacyjnego. W postępowaniu tym nie prowadzi się postępowania dowodowego, gdyż wyjaśnienie istotnych okoliczności już zostało zakończone w postępowaniu przed Radą (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zarzucona w odwołaniu sprzeczność z prawem odnosi się – jak wynika to wprost z art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa – do uchwały Rady. Ponieważ chodzi o sprzeczność

z prawem uchwały Rady, to jeżeli zarzucona sprzeczność odnosiłaby się do przepisów postępowania (por. druga podstawa skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) to powinna wskazać tylko takie uchybienia, które mogły mieć istotny wpływ na zawarte w uchwale Rady rozstrzygnięcie. Jeżeli zaś chodzi o sprzeczność z prawem materialnym, polegającą – jak to wynika z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. – na błędnej wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu, to odwołanie powinno wskazywać przepis (przepisy), który rozstrzygnięcie uchwały Rady narusza.

Rozpatrzenie według powyższych założeń wszystkich zarzutów odwołania M. K. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 października 2013 r., Nr [...], nie ujawniło sprzeczności z prawem zaskarżonej uchwały Rady.

Art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Z treści tego przepisu, przy uwzględnieniu zasad ogólnie przyjętych w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji RP) wynika zatem obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez Radę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, a jego naruszenie może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Przepis art. 35 ust. 2 ustawy o KRS stanowi natomiast, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Warto w tym miejscu zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów, a w dalszej również do Rady podejmującej uchwałę) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów - w żadnym razie nie hierarchizuje kolejnych przymiotów,

którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Ustawodawca nie zastosował też w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS „gradacji kryteriów”. Wszystkim kryteriom – poza oceną kwalifikacji kandydatów – przypisał bowiem takie samo znaczenie. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei podkreślić, że wymieniony przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać owych kwalifikacji tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów – poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków. W wyroku z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10 – LEX nr 678015, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, zgodnie z którym żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów.

Zaskarżona przez odwołującą się uchwała KRS, w ocenie Sądu Najwyższego, respektuje tak rozumiane regulacje zawarte w obu omówionych przepisach, to jest w art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w P., dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą osób biorących udział w konkursie. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika tryb procedowania przez Radę oraz to, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w P. wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące

na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu, a zwłaszcza te, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów sądu i samorządu sędziowskiego. Kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Są nimi między innymi: oceny kwalifikacyjne oraz doświadczenie zawodowe obydwu kandydatek; kwalifikacje, umiejętności, doświadczenie i wiedza w zakresie prawa cywilnego.

Krajowa Rada Sądownictwa – po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy – uznała, że w przedmiotowej procedurze konkursowej najlepszą kandydatką spośród dwóch kandydatek ubiegających się o wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w P. jest E. L. T.. W postępowaniu konkursowym zakończonym wydaniem zaskarżonej uchwały nr [...], KRS oceniając kandydatury – rekomendowanej kandydatki oraz kandydaturę odwołującej się – uznała, że kryterium, które przeważało na korzyść rekomendowanej kandydatki było większe doświadczenie w dziedzinie prawa cywilnego. Rada podkreśliła przy tym, że w swoim wyborze uwzględniła to, że wolny etat sędziowski w Sądzie Okręgowym w P. jest przewidziany do wydziału cywilnego tego sądu. Rekomendowana kandydatka dysponuje kilkunastoletnim doświadczeniem orzecznictwem w wydziale cywilnym – od 1999 r. orzeka w wydziale cywilnym zarówno w pierwszej instancji, jak i w instancji odwoławczej. Odwołująca się – jak to wskazała Rada w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały – ma zdecydowanie mniejsze doświadczenie orzecznictwa w sprawach cywilnych – wprowadzie od 2007 r. orzekała w połowie wymiaru zadań w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich Sądu Rejonowego, a przez okres jednego roku (od lutego 2012 r. do lutego 2013 r.) w Wydziale Cywilnym Sądu Okręgowego, jest to jednak zdecydowanie krótszy okres kontaktu ze sprawami cywilnymi, niż w przypadku rekomendowanej kandydatki.

Nie miała miejsca – jak to twierdzi odwołanie – sytuacja, w której KRS pominęła w ocenie kandydatury odwołującej się pozytywne opinie Kolegium Sądu Okręgowego w P. i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego sądu. Wypada przypomnieć, że okoliczność pominięcia w ocenie kandydatury odwołującej się opinii środowiska sędziowskiego była podstawą uznania sprzeczności z prawem uchwały KRS z dnia 8 stycznia 2013 r., nr [...], i jej uchylenia przed Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 203/13. Krajowa Rada Sądownictwa – ponownie rozpoznając sprawę po jej uchyleniu przez Sąd Najwyższy wyrokiem III KRS 203/13 – uwzględniła w ocenie kandydatury odwołującej się poparcie środowiska sędziowskiego. W szczególności wzięła pod uwagę głosowanie zarówno na posiedzeniu Kolegium, jak i podczas Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w P. i pomimo znacznie wyższego poparcia kandydatury M. K., która otrzymała podczas posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w P. 6 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się”, a Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Okręgowego w P. oddało 30 głosów „pozytywnych”, przy 2 głosach „negatywnych” i 5 głosach „wstrzymujących się”, (rekomendowana kandydatka uzyskała odpowiednio na Kolegium Sądu Okręgowego w P. 3 głosy „za”, 2 głosy „przeciw” przy 1 głosie „wstrzymującym się”; Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Okręgowego w P. oddało 13 głosów „pozytywnych”, 16 głosów „negatywnych”, przy 8 głosach „wstrzymujących się”) zdecydowała przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w P. ponownie kandydaturę E. L. T.. KRS stwierdziła, że przy podejmowaniu swojej decyzji kierowała się przede wszystkim ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym obydwu kandydatek; uwzględniła kwalifikacje, umiejętności, doświadczenie i wiedzę w zakresie prawa cywilnego, mniejsze znaczenie przypisując wynikom głosowania na Kolegium i Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów. W ocenie KRS obydwa te ciała mają kompetencje wyłącznie opiniodawcze. Nie oceniają, a jedynie opiniują kandydatów. Ostateczna ocena należy do Krajowej Rady Sądownictwa.

W zaskarżonej uchwale nr [...], KRS wzięła pod uwagę w swojej ocenie poparcie środowiska sędziowskiego w odniesieniu do odwołującej się,

jak i do rekomendowanej kandydatki; umotywowwała przy tym, w ramach wszechstronnej oceny kandydatur, dlaczego wybrała kandydatkę, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska sędziowskiego, wskazując przy tym, że kryterium, które zadecydowało o wskazaniu rekomendowanej kandydatki na stanowisko sędziowskie w wydziale cywilnym Sądu Okręgowego w P. było większe doświadczenie w zakresie prawa cywilnego.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła w swojej ocenie odwołującej się ocenę jej kwalifikacji sporządzoną przez sędziego wizytatora. Ma rację odwołująca się, że w opinii o niej sporządzonej przez SSO A. L. nie znajduje się sformułowanie o tym, że „Występujące wyjątkowo uchybienia oraz niepoprawne sformułowania orzeczeń mogą budzić zastrzeżenia, lecz nie są rażące”. Okoliczność ta nie zmienia jednak trafności zaskarżonej uchwały w kontekście oceny kryterium doświadczenia orzeczniczego w zakresie prawa cywilnego obydwu kandydatek i ostatecznej oceny – po rozważeniu całej dokumentacji zgromadzonej w sprawie -, że większe doświadczenie w dziedzinie prawa cywilnego ma rekomendowana kandydatka.

Nie ma racji odwołująca się, że KRS w zaskarżonej uchwale przyjęła, że wolny etat sędziowski w Sądzie Okręgowym w P. jest przewidziany do II Wydziału Cywilnego – Odwoławczego tego sądu. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika bowiem, że Rada oceniała – w przedmiotowej procedurze konkursowej – „przydatność” kandydatek na stanowisko sędziego w wydziale cywilnym Sądu Okręgowego.

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, jest więc wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej sprzeczności z prawem, w tym zwłaszcza z art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia dotyczące dokonanego przez Radę wyboru innego kandydata świadczyły o tym, że o wyborze E. L. T. na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w P. decydowała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania właściwych kryteriów tej oceny. Z tych samych przyczyn nie może

być uzasadniony również zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji RP. Nie jest zasadny także zarzut naruszenia art. 60 Konstytucji RP. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Z tego względu sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierały niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującej się, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy nie kwestionuje, że odwołująca się jest wartościowym kandydatem na stanowisko sędziego sądu okręgowego i spełniała warunki do objęcia tego stanowiska, jednak nie może to podważać trafności oceny

dokonanej przez Radę, której zadaniem był wybór najlepszej kandydatury spośród 2 zgłoszonych kandydatur na wolne stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym w P..

Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w P., wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu, a zwłaszcza te, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów sądu i samorządu sędziowskiego. Kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru.

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności. Wyklucza to dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydata na wolne stanowiska sędziowskie.

Z powyższych przyczyn, wobec braku wykazania w odwołaniu naruszenia przez Krajową Radę Sądownictwa prawa, Sąd Najwyższy orzekł stosownie do przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.